

Ak mi uveríš

Katarína Gillerová

Ak mi uveríš

Katarína Gillerová

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

© Katarína Gillerová 2013
Cover Design © Peter Brunovský 2013
Cover Photo © Colourbox.com
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2013

ISBN 978-80-220-1756-5

*Venované Lucke Ainsworth, rodenej Haškovej,
a jej milej rodinke, s ktorou žije vo Veľkej Británii –
manželovi Neilovi a šikovným detičkám
Eliske a Austinkovi.*

*Kiežby bývali bližšie, aby sme sa z ich prítomnosti
mohli tešiť častejšie a mala by som možnosť
vidieť detičky vyrastať takisto ako ich mamínu.*

Autorka

Kdesi na začiatku

V to slnečné dusné májové popoludnie som stála pri pootvorenom okne v kuchynke našej firmy a počúvala vzrušenú debatu kolegýň na tému nevera.

Nebolo mi to príjemné. Bola som medzi nimi nová, nastúpila som len nedávno. Uhýbala som pohľadom, pozerala na svet za oknom, na rušnú ulicu, a každou minútou vo mne rástlo presvedčenie, že takúto príliš osobnú vec nie je vhodné rozoberať na pracovisku. Keby som bola na Darininom mieste, asi by som sa snažila pred ostatnými zatajovať takú trápnu situáciu, ako je manželova nevera, a nie o nej vykladať pred dychtivými tvármi kolegýň.

Musela som čakať, kým mi zovrie voda na čaj, a ľutovala som, že som si dnes neobliekla tričko s krátkym rukávom, pretože s postupujúcim dňom bolo dusno čoraz neznesiteľnejšie.

S odstupom času sa len pousmejem nad svojimi vtedajšími rozpakmi, lebo odvtedy sa stalo množstvo udalostí, popri ktorých sa táto poobedňajšia seansa v kuchynke javí iba ako ich slabý odvar.

Vtedy som však ešte netušila, že práve tu a teraz je začiatok udalostí, ktoré postupne budú ovplyvňovať môj život. Netušila som, že Darinino presvedčenie o manželovej nevere ma privedie k odhaleniu nešťastného tajomstva jednej rodiny, mne v tej chvíli ešte úplne neznámej.

Takže som tam stála pri okne a počúvala kolegyné, ako sa horlivo zaoberajú Darininým problémom. Každá chcela prispieť nejakou radou Darine, ktorá bola včera v nesprávnom čase na správnom mieste. Esemeska v manželovom mobile pípla práve vo chvíli, keď stála pri ňom.

„Hneď som vedela, že niečo nie je v poriadku,“ prižmúrila Darina oči a pery prísne zovrela do tenkej čiary, „pretože sa zaktváril veľmi čudne, keď si ju prečítal.“

„A dal ju prečítať aj tebe?“ naklonila sa k nej Nikola z odbytu. Oči rozšírené, dych zatajený od nedočkavosti.

„Nemal iné východisko,“ uškrnula sa Darina. „Nastavila som dlaň a neústupne naňho pozrela, keď začal čosi mrmlať o omyle. Musel mi mobil podať.“

„Určite zatĺkal,“ plesla sa Lena po stehne. Odborníčka na neveru a objednávky.

„Samozrejme, že zatĺkal!“ prisvedčila jej Darina rozhorčene. „Ale ja som mu neverila ani slovo.“

„Všetci zatĺkajú!“ vyštekla Lena. „Počula si niekedy o chlapovi, čo sa dobrovoľne priznal?“

„Čakajú ťa ťažké časy,“ poznamenala pani Alenka. Bola vo firme najstaršia, mala päťdesiatdva rokov a za sebou dve nevydarené manželstvá.

„Som fakt šokovaná,“ krútila hlavou Darina a dlaň si prítlačala na hrud' s bolestivým výrazom v očiach. „Ale ja mu to nedarujem! On ešte uvidí, ako s ním zatočím!“ rozčuľovala sa.

„Dnes mu zbaľ veci a vylož mu kufre pred dvere,“ radila jej Lena, vydatá vyše dvadsať rokov. „A hneď zajtra podaj žiadosť o rozvod.“ Nespomínam si, že by sa niekedy vyjadřila pozitívne na akúkoľvek tému. Vždy mala poruke radikálne riešenie čohokoľvek. Poznala som ju už pred rokmi, keď som v tejto firme brigádovala cez prázdniny ako študentka.

„A ty si to pred tromi rokmi prečo neurobila?“ uškrnula sa na ňu Nikola.

„To je moja vec!“ odvrkla Lena. „Ja som si to vyriešila inak.“ V očiach sa jej temne zabľyslo. Pomyslela som si, že možno manžela stĺkla až do bezvedomia, takým dojmom na mňa pôsobila.

„Tak prečo to neporadiš aj Darine?“ dobiedzala Nikola. Rada Lenu pri každej príležitosti podpichovala, neznášala, ako

rýchlo a nekompromisne vynáša súdy o všetkom. Našťastie nesesedeli spolu v jednej kancelárii.

„Už som Darine poradila,“ nervózne zaklopala prstami po stole.

„Lena sa v tom vyzná, fakt,“ prisvedčila Zdenka zo zásobovania. „Ja by som urobila to isté.“ Vystrela sa na stoličke, aby si trochu natiahla chrbát. Usilovne prežúvala v ústach kúsok šunky, už jej zjedla aspoň dvadsať deka. Všetky kolegyne ju podozrievali, že je tehotná a nechce to priznať.

Voda vo varnej kanvici konečne zovrela a ja som si mohla zaliať šálku s čajom. Pocítila som úľavu, že môžem odtiaľto rýchlo vypadnúť. Keď som odložila kanvicu na miesto, všimla som si Nikolin pátravý pohľad.

„Ako by si to riešila ty, Viki?“ spýtala sa ma. V tej chvíli sa aj pohľady ostatných upreli na mňa.

„Nijako,“ odvetila som, „ja nie som vydatá.“ So šálkou v ruke som zamierila k dverám.

„Koľko máš rokov? Dvadsaťosem?“ spýtala sa Lena. „Musíš mať nejakú predstavu, čo by si robila v takej situácii, nie?“ Otočila sa za mnou na stoličke.

„Vieš, čo je dobre?“ zastala som vo dverách a pozrela na Lenu. Obočie jej vyletelo dohora, nedočkavá zvedavosť sa nedala prehliadnuť. „Že ja nič nemusím,“ zdôraznila som. „Nemám žiadnu predstavu. Každá situácia je iná, záleží na tom, aký je medzi partnermi vzťah. Či sa ho oplatí zachraňovať, alebo nie.“ Najprv som tým chcela skončiť, potom som si však všimla Darinin spýtavý, zamyslený pohľad, čakajúci odo mňa viac. „Ale možno by som nekonala tak unáhlene,“ dodala som. „Majú spolu dcéru, a to zaväzuje.“

„Darinu zaväzuje a jej muža nie?“ namietla Nikola. „Nezdá sa ti to nespravodlivé?“

„Zdá,“ prisvedčila som a tým som debatu považovala za uzavretú. Chcela som už odísť do kancelárie, na stole ma čakala kopa roboty.

„Nechajte Viki na pokoji,“ ozvala sa pani Alenka. „Nemusí sa zaoberať takýmito úvahami, chvalabohu.“

„Nikdy nevie, kedy sa jej to môže zísť,“ uškrnula sa Lena. Všimla som si ten úškrn, trochu posmešný. Neviem, či to bolo jasné Darine, ale mne áno – Lena sa tešila zo skutočnosti, že nielen ju postihla nevera manžela.

Vtom sa pri dverách kuchynky objavila šéfka a nazrela do miestnosti.

„Máte už tie faktúry na podpis?“ spýtala sa Nikoly a potom prešla pohľadom po ostatných. „Čo tu máte poradu?“ zaujímala sa, keď nás toľko videla pokope.

Mala na sebe pekný kostým škoricovej farby a bielu blúzku, ktorú nosila najradšej. Kúpil jej ju manžel. Aj kostým jej kúpil, aj to, čo mala pod ním. Všetko oblečenie jej kupoval manžel, vrátane spodnej bielizne.

„Hneď máte faktúry na stole!“ Nikola vyskočila zo stoličky a rozbehla sa do svojej kancelárie. Dlhou chodbou sa nieslo hlasné klopanie jej vysokých opätokov.

„Nemusíte trénovať na maratón!“ volala za ňou šéfka. „Ešte si vyvrtnete členok, a ja budem musieť riešiť pracovný úraz!“ Pokrútila hlavou a potom sa zahľadela smerom, kde som stála. Pohľady sa nám stretli. V očiach sa jej mihol šibalský záblesk.

Pousmiala som sa. Stále si to pamätala, hoci odvtedy prešli roky. Takmer desať rokov.

Lena si všimla naše pohľady a okamžite pochopila, čo tou poznámkou šéfka myslela.

„To nebol pracovný úraz,“ povedala. „Viki sa to stalo cez víkend.“

Bože, tá má pamäť ako slon! pomyslela som si s nevôľou.

„Ale boli v tom vysoké opätky,“ namietla šéfka.

„To teda áno,“ uškrnula sa Lena. Neviem, či sa dokáže aj normálne usmievať, mne sa ešte nepošťastilo vidieť na jej tvári namiesto úškrnu úsmev. „V tých vysokých modrých lodičkách vyzerala Viki vtedy veľmi zvodne,“ dodala Lena. „Oveľa,

oveľa lepšie ako cez deň v tých teplákoch. Večer sa zmenila na zvodného vampa. Takmer sme ju nespoznali.“ Posmešne na mňa pozerala.

Cítila som, ako sa mi potia dlane. Šálka na tanieriku v mojej ruke sa jemne zatriasla. Prečo som neodišla hneď za Nikolou! zaúpela som v duchu. Mohla som si ušetriť nepríjemné spomienky, ktoré sa mi už roky nevybavili. Občas sa vynorili pri nejakej príležitosti, ktorá mi ich znovu pripomenula. Napríklad ako teraz. Vysoké opätky.

„Podozrievam vás, Lena, že z vás hovorí závišť,“ poznamenala šéfka na moju obranu.

Stále mi je vďačná, čo som vtedy pre ňu urobila, hoci ja som to pokladala za maličkosť. Až neskôr som sa dozvedela, aké to bolo pre ňu dôležité. Zdôverila sa mne, osemnásťročnej študentke, ktorá pracovala pár týždňov cez letné prázdniny ako brigádnička v jej firme.

Vrátila som sa späť do svojej kancelárie a sadla som si k počítaču. Šálku s čajom som si položila na stôl ku kalendáru plnému poznámok. Stačila mi sekunda na to, aby som si skontrolovala, že dnes nemusím ísť do škôlky po malého Romanka. Využijem to a pôjdem sa do mesta potúlať po obchodoch.

Ťukla som do klávesnice, obrazovka sa opäť rozžiarila a ukázala mi riadok, na ktorom som prestala pracovať takmer pred polhodinou. Šesť druhov strunových kosačiek som potrebovala zapísať do skladovej evidencie a pridať k cenám stĺpec s päťnásťpercentnou zľavou.

Zazvonila mi pevná linka.

„Vaša záhrada, Benková,“ predstavila som sa.

„Gusto Zeman,“ počula som v slúchadle. „Vy ste tá nová?“ spýtal sa priamo.

„Som najnovšia,“ odvetila som. Vedela som, že je vedúcim našej veľkej predajne so záhradníckymi potrebami v Pezinku. „Môžem vám nejako pomôcť?“

„Môžeš, moja pekná,“ zrazu mi zatykal. „Tie zľavy na štiepačky dreva mi stále nedošli.“

Na chvíľu som stratila reč. „Pamätáte si, kde ste boli včera večer?“ ozvala som sa napokon.

„Včera?“ spýtal sa nechápavo. „Prečo? Čo to má s tým spoločné?“

„Veľa,“ odvetila som. „Zrejme sme si spolu potykali, len ja si na to nespomínam. Pripomeňte mi to trochu, aby som vám mohla zatykať aj ja.“

Teraz sa na chvíľu odmlčala druhá strana. Netrvalo jej to však dlho.

„Prepáčte,“ zamrmľal. „Máte hlások ako školáčka.“

„Základnej alebo strednej školy?“ bola som zvedavá.

Nervózne si odkašľal. „Tak základnej asi nie,“ zahundral. „Potrebujem tie zľavy, aby sme mohli pripraviť znížené ceny, kuriatko.“

„Práve na tom pracujem,“ ubezpečila som ho. „Ale zľavy budú na strunové kosačky a budú platiť až od budúceho týždňa a len sedem dní,“ zopakovala som mu dôležité informácie, ktoré v maile zrejme prehliadol. Málokto z nich číta maily pozorne, šéfka sa na to veľmi hnevá. „Do hodiny ich máte.“

„Budem rád, neviem, kde mi hlava stojí,“ hovoril nespokojne. „A tie krbové kachle mali ísť s cenou tiež dolu, nie?“ spýtal sa.

„Áno, ale až o dva týždne,“ odvetila som. „Tam bude zľava dvadsať percent.“

„Dobre, kuriatko,“ zatiahol ironicky. „Pošlite to včas.“

A skôr než som mohla niečo povedať, položil slúchadlo.

Pracovala som asi desať minút, keď do kancelárie vošla Darina.

„Máš veľa roboty?“ zamierila rovno ku mne. Pozrela na vedľajší stôl, kde mala sedieť Lena.

„Počkaj, odošlem mail, lebo Gusto Zeman je strašne netrpelivý,“ poznamenala som.

„Gustík?“ zatiahla Darina. „Náš milý cukríček.“

„Bože, chlap – a cukríček?“ zvolala som. „To mu kto vymyslel?“

„No predsa my,“ usmiala sa Darina. „Oslovuje nás pusinky a my jeho cukríček.“

„Mne povedal kuriatko,“ zatvárila som sa nespokojne. „A pusinka mi povie iba dvakrát. Prvý a posledný raz.“

„Veď je to pekné,“ namietla Darina. „Povedal ti niekedy nejaký muž, že si pusinka? Mne ten môj nikdy.“

„Cudzí chlap mi to naozaj nemusí hovoriť,“ zamračila som sa.

Zadívala som sa na ňu pozornejšie. Prisadla si ku mne na Leninu stoličku a s povzdychom sa sťažka oprela dozadu, ako by sa vrátila z namáhavej práce v bani.

„Prečo si z kuchynky tak skoro odišla?“ spýtala sa zrazu. V očiach mala výčitku.

„Skoro?“ zatvárila som sa nechápavo. „Uvarila som si čaj a už som tam nemala čo robiť,“ mykla som plecom.

„Zdalo sa mi, že so mnou nesúhlasíš,“ zložila si ruky do lona. Ofina na spotenom čele sa jej rozdeľovala do úzkych pramienkov vlniacich sa ako tmavé lesklé šnúrkky.

Nepokojne som pozrela na monitor. Potrebovala som zapísať na skladové karty dodávku nového tovaru z dodacích listov, ale Darinina prítomnosť mi v tom bránila. Rada sa s ňou o tom porozprávam, len nie teraz.

„To sa nedá tak povedať,“ pokrútila som hlavou. „Len sa mi nezdá vhodné, aby si takéto problémy rozoberala pred všetkými kolegyňami. Všimla si si Lenu? Stav sa, že dnes sa jej bude spať veľmi dobre. Tá jej škodoradosť z nej sršala na celú miestnosť. Teší sa z tvojho nešťastia.“

„Ale ja to v sebe nedokážem udržať!“ zvolala Darina nahnevane. „Roztrhlo by ma od zlosti. Komu sa mám vyžalovať?“

„Nejakej kamarátke mimo roboty,“ navrhla som. „Ako sa ja poznám, určite by som to nerozmazávala medzi kolegyňami.“

„Nemám takú kamarátku,“ namietla. „A moji rodičia žijú v Rožňave a im by som o tom zatiaľ nechcela hovoriť.“

„Nerob unáhlené závery,“ povedala som. „Veď sa to stalo len včera. Porozprávaj sa o tom s mužom, ale s chladnou hlavou, nie s krikom. Tým nič nedosiahneš.“

„Ja neviem, čo chcem dosiahnuť!“ nahnevane rozhodila rukami. „On sa odmieta o tom rozprávať, tvrdí, že je to hlúposť. Ale ja ho mám už dlhší čas v zuboch. Prehliada ma, som preňho vzduch... Určite má milenkú, som o tom presvedčená.“

Nervózne som sa zahniezdila na stoličke. Prečo toto všetko rozpráva Darina práve mne? Keď som sem kedysi chodievala cez prázdniny brigádovať, naše cesty sa míňali. Väčšina kolegyň bola v tom čase na dovolenke a šéfka kvôli tomu najímala výpomoc do kancelárie. Darina je odo mňa staršia o dva roky, má päťročnú dcérku a po sedemročnom manželstve hovorí o nespokojnosti.

„Tebe je dobre, si slobodná,“ ozvala sa Darina opäť. „Ja hlúpa, myslela som si, že keď nebudeme mať dieťa hneď po svadbe a počkáme pár rokov, dobre sa spoznáme, a potom nás takéto problémy obídu. Očividne som sa mýlila. Chodili sme spolu dva roky, kým sme sa vzali, a ani to nepomohlo. Manželstvo je ako lotéria, buď si vyberieš šťastný žreb, alebo prehráš, bez ohľadu na všetky okolnosti.“

„Asi máš pravdu,“ zamyslene som prikývla. „Je to ako lotéria.“

„A ty sa do nej veľmi nehrnieš, čo?“ spýtala sa zrazu. „V tvojom veku som už bola päť rokov vydatá a Deniska mala tri roky.“

Zahľadela som sa do rohu miestnosti. Nechcelo sa mi rozprávať o sebe, o minulosti, o vzťahu, ktorý stroskotal kvôli hlúposti. Odvtedy sa stalo toľko iných bolestných udalostí, že môj dávny vzťah mi pripadal, akoby patrila do minulého storočia.

„Nehrnem sa,“ pokrčila som plecami. „Prepáč,“ pozrela som na monitor a potom na Darinu, „musím dnes dokončiť skladovú evidenciu zo včerajších dodávok, lebo zajtra sa mi nahrnú ďalšie.“

„Samozrejme.“ Darina vyskočila zo stoličky. „Asi ťa zdržujem, čo?“ Zamierila k dverám a vzápätí sa ku mne obrátila. „Nepôjdeš so mnou dnes do mesta?“ spýtala sa. „Po malú do škôlky pôjde muž, a ja si tak strašne potrebujem kúpiť na seba niečo pekné! Ak to neurobím a nekúpim si niečo drahé, od zlosti ma asi porazí!“

„Aj ja sa chcem trochu potúlať po obchodoch,“ prikývla som. „Môžeme ísť spolu.“

„Fajn, teším sa,“ usmiala sa Darina a kývla mi na rozlúčku.

Keď odchádzala, zrazila sa na prahu s Lenou. Už dávnejšie som mala pocit, že som v minulom živote musela niekomu veľmi ublížiť, keď mi bolo súdené sedieť s ňou v jednej kancelárii.

„To je, čo?“ vyhrkla, hneď ako sa posadila na ešte teplé miesto po Darine. „Každá si myslí, mne sa to nemôže stať, a potom bum! Príde to ako blesk z jasného neba,“ hovorila posmešne. „Nebude to mať ľahké Darinka, veru nebude.“ V hlase jej vibrovala škodoradosť.

„Máš Vianoce?“ zavrčala som na Lenu. „Ak si to zažila, vieš, ako sa cíti, tak sa z toho aspoň neteš.“

„Veď ja sa neteším,“ škerila sa. „Ja ju ľutujem.“

„Vidím,“ šibla som po nej pohľadom, „tečú ti slzy ako hrachy.“

Zahľadela som sa do dodacích listov. Najradšej by som sedela v kancelárii sama alebo s Darinou. Lena vysielala negatívnu energiu, nebolo mi v jej prítomnosti dobre.

Zadala som vzorec na výpočet dvadsaťpercentnej zľavy na krbové kachle a potom som aj túto tabuľku poslala mailom pánu vedúcemu Gustovi – cukríčkovi.

Zazvonil mi mobil. Mama.

„Viki, zmena plánu,“ oznámila mi. „Musíš ísť dnes po Romanka do škôlky. Volal Roman, že musia ísť niečo vybaviť. Samozrejme, to ona musí ísť niečo vybaviť,“ vyplula mama slovo *ona*. „Zase kvôli nej. Čudovala by som sa, keby to bolo inak.“

„A prídu až večer,“ dodala som skepticky. „Nič nové pod májovým slnkom. Samozrejme, že po Romanka pôjdem. Ráno sa však tešil, že poňho príde ocko.“

„Ja nemám slov.“ Mamin hlas znel rezignovane.

„Ani ja,“ pritakala som jej.

Vypla som mobil. Zaplavila ma vlna bezmocnosti. Čo už nič

na svete nepohne mojím bratom, aby sa konečne začal správať zodpovedne voči svojmu malému synovi? Prečo sa nechá ovládať tou ženou, ktorá sa dokáže ako had krútiť všetkými smermi, len aby ho dostala preč od vlastného dieťaťa?

„Nejaké problémy?“ Lena zdvihla zrak od kancelárskeho stola, zaprataného šanónmi.

Sedela som zamyslene, podopierajúc si rukami bradu, a uprene pozerala na monitor so zoznamom jednotlivých druhov tovarov pred očami.

„Nič mimoriadne,“ odvetila som.

Stiahla som obraz pod čiaru, klikla myšou vľavo dolu, a na obrazovke sa mi objavila fotografia mladej ženy. Usmievala sa na mňa milým, širokým úsmevom s radom zdravých bielych zubov. Vo svetlých vlasoch mala zelenú bavlnenú stuhu a okolo nej sa jej vlnili neposlušné kučery. Ruku mala vystretú v snahe skrotiť ich neposlušnosť, a v tom okamihu ju fotograf zvečnil.

Barborka. Vyzerala ako dievčatko, hoci v tom čase mala takmer dvadsaťpäť a ešte netušila, že je tehotná a čaká Romanka.

Slniečko, prihovorila som sa jej v duchu.

Jej oči sa na mňa nežne usmievali, ja som však vedela, že tá neha patrí najmä môjmu bratovi, ktorý ju práve fotil.

Vrátila som sa späť k práci, aby som zahнала bolesť zmiešanú s hnevom na všetko, čo sa za posledné roky stalo v našej rodine.

Pracovala som asi hodinu, keď sa ozvalo zaklopanie a dnu nakukla šéfkina asistentka.

„Viktória, máte ísť k šéfke,“ oznámila mi.

Prekvapene som zdvihla zrak od monitora. „Hneď teraz?“ spýtala som sa, hoci mi to bolo jasné z jej slov. Asistentka prikývla, zmizla za dverami a o chvíľu som počula klopkanie jej opätkov na chodbe.

„To som zvedavá, čo od teba chce,“ poznamenala Lena. Výmšným pohľadom ma sprevádzala až k dverám. „Asi dostaneš metál za neklebetenie v kuchynke,“ dodala ironicky.

„Potom ti ho zavesím na jazyk,“ sľúbila som jej.

Fakt ma nebavili tie ich klebety v kuchynke. Keď sa rozprávali o varení, každá k tomu niečo povedala, a potom sa navzájom ohovárali. Rozprava o výchove detí vzbudila vlnu kritiky a nové ohováranie. Zistila som, že najlepšie je nezapájať sa do debát a po chvíli sa nenápadne vytratiť. Ak by ma chceli ohovárať, museli by si niečo vymyslieť, ja som o svojom súkromí veľmi nehovorila.

Samozrejme, nie všetky kolegyně sa vyžívali v ohováraní, najviac vynikala Nikola a Lena. Žiaľ, s jednou z nich som sa delila o kanceláriu.

Prešla som cez prázdnu miestnosť asistentky a zaklopala na pootvorené dvere šéfkinej kancelárie.

„Poď ďalej, Viktória.“ Šéfka s mobilom pri uchu ukázala rukou na kreslo pri malom konferenčnom stolíku. Potom mobil vypla s nespokojným výrazom, zrejme sa nedovolala tam, kam chcela.

Poslušne som sa posadila. „Som pripravená na povýšenie,“ zažartovala som.

„To je dobre,“ ozvala sa hneď šéfka, „lebo práve to mám v úmysle.“

Otvorila som ústa od prekvapenia. „Ale... veď ja som len žartovala,“ vyjachtala som.

„Ale ja nie,“ povedala šéfka rozhodne. „Vieš, Viki, neprijímala som ťa sem s tým, že ten sklad budeš robiť donekonečna. Veď si s tým začínala ako stredoškolačka, keď si u nás cez prázdniny brigádovala. Odvtedy sa síce softvér zmenil, ale ty máš vysokú školu a chcem ťa využiť na manažérsku prácu.“

„Manažérsku?“ V mojom hlase by márne hľadala nadšenie. S náplňou svojej práce som bola spokojná, necítila som potrebu šplhať sa vyššie.

„Čo ti teraz poviem, zostane len medzi nami.“ Šéfka sa prisunula kolieskovým kreslom bližšie ku mne. Táto veta mi pripomenula chvíľu na chate pred desiatimi rokmi. Trochu som stúpila. Pohľad do jej súkromia vo mne vyvolával nepríjemné pocity. Vedela som viac, ako mi bolo milé. „Zavolala som si Zdenku a spýtala sa jej priamo, či je pravda, čo sa povára.“

„Či je tehotná?“ vydýchla som.

„Áno,“ prikývla šéfka. „Kvôli fungovaniu firmy to potrebujem vedieť dopredu, nemôže mi niečo také dôležité povedať na poslednú chvíľu.“

„Myslela som si, že sú to len klebety,“ povedala som. „Nie je prvá, čo za posledné mesiace pribrala. Aj pani Alenka sa zaokrúhlila, a po firme kolujú rôzne diéty ako perpetuum mobile.“

„Lenže pani Alenka je v prechode, kým Zdenka nie,“ poznamenala šéfka. „A potvrdila mi, že je v siedmom mesiaci tehotenstva.“

„V siedmom?!“ takmer som vykrikla. Preboha, ako rafinovane to dokázala zakrývať! Nosila voľné oblečenie, všelijaké rovné saká, ja som však šuškande vo firme aj tak veľmi neverila.

„Nemyslela som si o Zdenke, že je taká hlúpa,“ pokračovala šéfka s trpkosťou v hlase. „Nechápem, z akého dôvodu sa sťahuje, aby o jej tehotenstve nikto nevedel. Povedala som jej, že ak to bude mať zdravotné dôsledky na dieťa, nech si to vyčíta sama sebe.“

„Nepovedala dôvod?“

„Nie, nepovedala,“ pokrútila šéfka hlavou.

Videla som na nej, že je rozčúlená. Vyzliekla si sako, zavesila ho na vešiak a zostala len v bielej blúzke s krátkymi rukávami. Pod blúzkou sa matne dala vytušiť biela čipkovaná podprsenka. Prešla som si rukou po čele. Bola som pri tom, keď jej ju kupoval manžel, hlúpou náhodou som sa v tom istom čase ocitla vo vedľajšej skúšobnej kabínke a vypočula som si ich rozhovor.

Pri tej spomienke ma obliat pot. Radšej som uprela zrak na strieborné pero v jej ruke.

„Dôležité však je, že už viem, kedy odíde na materskú,“ pokračovala šéfka. „Na jej miesto chcem presunúť teba s tým, že vytvorím manažérske miesto spojené s analýzou predaja. Buďeš sledovať predaj produktov vo všetkých predajniach a vyhodnocovať jeho efektívnosť. Zároveň potrebujem, aby si predajne občas navštívila a skontrolovala.“

Pozerala som na šéfku a v hlave som mala zmätok. „To znamená... to znamená cestovať aj do Pezinka a Trnavy?“ spýtala som sa.

„A tiež do Nitry,“ doplnila. „Rozhodla som sa otvoriť novú predajňu v Nitre. Asi na budúci rok, ešte uvidím.“

„Ale...“ zatvárala som sa neveľmi potešene, „... to asi... nebudem môcť... Niežeby ma to nepotešilo,“ dodala som rýchlo, „ale z rodinných dôvodov...“

„Viki, veď to je práca ako stvorená pre teba!“ zvolala šéfka. „Aj si platovo polepšíš, aj to bude zodpovedať tvojmu vzdelaniu. A okrem toho, si slobodná, deti nemáš, tak čo sa tváriš, akoby si zahryzla do citróna?“

Vedela som si predstaviť, že by ma táto práca bavila. Cestovanie však v mojom prípade neprichádzalo do úvahy.

„Nechápte to zle,“ ozvala som sa napokon. „Rada by som vašu ponuku prijala, ale moja práca nemôže byť spojená s cestovaním. Vyhovuje mi miesto, ktoré teraz mám. Je to kvôli situácii v našej rodine. Hoci dieťa nemám, v skutočnosti akoby som ho mala.“

„Tomu nerozumiem,“ zamračila sa šéfka.

„Starám sa o malého synovca, bratovho syna,“ vysvetlila som. „Spolu s mojou mamou, ale funkcia jej nedovoľuje častejšie sa uvoľniť z práce tak, aby do škôlky prišla po synovca načas. Vtedy nastupujem ja, alebo občas môj otec.“

„No dobre, a čo tvoj brat?“ zatvárala sa šéfka nechápavo. „Prečo sa o svojho syna nestará?“

„To by som aj ja rada vedela,“ odvetila som. „Je to však na dlhé vysvetľovanie.“

„Viki, to chceš úplne zahodiť svoju kariéru kvôli bratovmu synovi?“ spýtala sa šéfka dôrazne. „A čo matka dieťaťa?“

Zahľadela som sa na okno, cez ktoré sa dovnútra predierali slnečné lúče. Nasucho som prehltla. Pred očami sa mi zjavil Barborkin nežný úsmev.

„Robím to práve kvôli nej,“ povedala som.

Stretnutie

„V mojich plánoch nastala zmena,“ zavrčala Darina, keď som sa na odchode zastavila u nej v kancelárii. „Musím ísť po malú do škôlky. Pán má vraj dôležitú poradu! Navrieskala som naňho, že mne je jasné, s kým tú poradu má!“

„Aj ja mám zmenu,“ povedala som. „Musím ísť do škôlky po synovca.“

„To nie je možné!“ zvolala Darina prekvapene. „Akoby sme sa dohodli!“ Hnev ju prešiel, rýchlo si upratala pracovný stôl a skontrolovala kabelku. „Vieš čo?“ pozrela na mňa, keď zamýkala kanceláriu. „Pôjdeme každá po dieťa a potom sa stretneme v Poluse. Deti dáme do detského kútika a my môžeme pobehať obchody. Čo ty na to?“

„To by sa dalo,“ prisvedčila som. „Ale okolo siedmej musím byť s Romankom doma. Stretneme sa teda v Poluse.“

Len čo sme sa vonku rozišli a ja som zamierila na zastávku trolejbusu, v kabelke mi zazvonil mobil.

„Ahoj, Viki,“ ozval sa otec. „Vybral som Romanka zo škôlky a teraz sme v meste. Príď si poňho, ja som slúbil mame, že konečne kúpim tie predlžovačky, čo stále u mňa reklamuje.“

„Dobre, že voláš, práve odchádzam z roboty,“ odpovedala som.

„Sme v cukrárni na Štúrovej,“ oznámil mi otec, „počkáme ťa tu.“

Konečne otec kúpi mame tie predlžovačky, pomyslela som si. Včera sa kvôli tomu trochu pochytili. Nešlo ani tak o predlžovačky, ale mama sa hnevala, že otcovi musí všetko niekoľkokrát povedať, kým to urobí. On má stále čas, a podľa mamy včera bolo neskoro.

„Máš u mňa bod,“ povedala som otcovi, keď som ich našla v cukrárni a vystískala Romanka. „A aj u mamy, asi si u nej žehlíš tú včerajšiu hádku, nie?“

„Nikto sa nehádal,“ nesúhlasil otec, „len sme s mamou trochu diskutovali.“

„A preto si sa dnes vybral po Romanka z vlastnej iniciatívy?“ zapárala som doňho. „Mama ti povedala, že Roman príde až večer, však?“

„Tak nejako,“ ošíval sa otec. Potom sa zamračil. „Budem sa musieť s ním vážne porozprávať. Čím ďalej tým menej sa o malého stará. Neviem, čo s tým chlapcom je. Takto sme ho predsa nevychovali.“

„Vašu výchovu prebrala iná žena a otočila ju opačným smerom,“ poznamenala som.

„Nechápem, načo sa musel sťahovať až do Záhorskej Bystrice,“ hneval sa otec, keď sme vychádzali z cukrárne. „Namiesť toho, aby bol k malému bližšie, ťahá sa kdesi dočerta.“

„Veď to bol zámer, ešte si to nepochopil?“ vzdychla som si. Romankovu rúčku som pevnejšie zovrela v dlani. „Ideme ešte do Polusu,“ oznámila som otcovi a na ulici sme sa rozlúčili. Obrátila som sa k Romankovi. „Ešte sa trochu pohráme, dobre?“ pohladkala som ho po blondávyh vlásokoch. „Bude tam aj jedno dievčatko, volá sa Deniska.“

Malý iba prikývol a cupital popri mne drobnými krôčikmi. Veľa toho nenahovorí, hoci už má štyri roky. Niekedy ma to znepokojovalo, ale každý záblesk obavy som ihneď v sebe potlačila. Je iba tichučký, hovorila som si. Už od narodenia. Akoby sa kvôli tomu, čo sa stalo, celkom uzavrel do seba, hoci nič z toho ešte chápať nemohol. Ale deti vedia veľa vycítiť.

Práve sme prechádzali po Dunajskej, keď malý zdvihol ruku a ukázal prstom na výklad na druhej strane ulice. V obchode s kočíkmi na rohu Rajskej bol v jednom kočíku usadený veľký zajac.

„Páči sa ti zajačik?“ sklonila som sa k Romankovi. Prikývol. A vtedy som si ju všimla.

Stála na druhej strane pred výkladom a hypnotizovala ho

pohľadom. Videla som ju len z profilu, ale spoznala som ju hneď.

Pridala som do kroku, aby som ju obišla veľkým oblúkom, ale ona sa zrazu obrátila a s neprítomným výrazom vykročila, akoby mi šla oproti. Keď sme sa stretli na chodníku, uhla som pohľadom, ale práve vtedy ma zaregistrovala. Nina.

„Viki?“ vyjachtala prekvapene. Pohľadom skĺzla nadol a udivene hľadela na Romanka. „To je tvoj syn?“

Všimla som si, že trochu pribrala. Oblečenú mala tmavomodrú sukňu pod kolená a biele tričko s krátkymi rukávami. Okolo krku modrú hodvábnu šatku, prehodenú len tak ledabolo cez plece.

„Nie,“ precedila som cez zuby. „Romanov.“

„S Barborkou majú syna?“ pozerala vyjavene, hypnotizujúci pohľadom Romanka.

„Musíme už ísť,“ vykročila som, dávajúc najavo, že sa nemienim dlhšie zdržať.

„Viki, ešte sa na mňa hneváš?“ zastala mi cestu. „Prosím, zabudnime na všetko, čo bolo...“

Niečo v jej hlase ma prinútilo pozrieť na ňu a všimla som si, že oči má plné slz. Plakala pred tým výkladom, uvedomila som si.

„Dnes je už aj tak jedno, či sa hnevám, nie?“ zamrmlala som.

„Mne nie!“ vyhrkla. „Nevieš si predstaviť, koľkokrát som to oľutovala! Bola som taká blbá, neviem si dnes vysvetliť, ako som mohla byť taká blbá!“

„Už s tým nič nenarobíš,“ povedala som kovovým hlasom. „Je zbytočné o tom hovoriť.“

„Dodnes mám odložené všetky kresby návrhov tvojich svadobných šiat,“ pokračovala horlivo. „Aj drobnosti, čo sme spolu kupovali, aj...“

„Strč si ich niekam!“ zasyčala som nahnevane. „Prečo to teraz vyťahuješ, aký to má význam?“